

Præterea censeo: Letbenet underholdning

Af [LILLE HENRIVENDE INGE](#)

Udover lidt knurren over udvandingen af sproget, ligger det mest skribenten på sinde at rase over fordommene over for letbenet underholdning.

Noget jeg har undret mig over her på det sidste er brugen af ordet 'kult'. Alting er efterhånden 'kult' eller 'kult-agtig' eller 'kult-materiale', hvis man skal dømme efter filmudlejningskassetter, biografotaler og anmeldelser af alle slags. Der er skrevet masser af bøger om kultfilm, blandt andet Anne Jerslevs *Kultfilm og filmkultur*, men betegnelsen er åbenbart blevet en del bredere på det sidste, idet både *Polle Fiction* og *Pusher* visse steder kaldes kultfilm. Sidstnævnte er ligefrem blevet kaldt "et internationalt kult-hit". Er kult blevet synonym for 'små-populær'? Eller kan vi blive enige om, at der skal lidt mere til end et pænt antal solgte biografbilletter og en nysgerrig interesse fra det brede publikum, før vi kalder noget for kult? Måske har ordet simpelthen forvandlet sig til et antonym til det meget brugte 'skod'? Det ser i hvert fald ud til, at udtrykket er ved at blive ligeså forrendt som Katja Kean i slutningen af 90'erne.

Men faktisk skulle det hverken handle om synonymer, antonymer eller pornonymer. Det er et lidt andet ærinde, jeg er ude i. Jeg har nemlig ladet mig fortælle, at hvis man søger på nettet i USA, så finder man film under 'underholdning', mens man i Europa oftere kategoriserer film under 'kunst og kultur'. Uden på nogen måde at have belæg for denne påstand, må jeg sige, at jeg er tilbøjelig til at købe den. Amerikanerne synes at have en forkærlighed for underholdning og endnu bedre: de er ikke bange for at indrømme det. Man behøver bare at kaste et blik på præsidentvalget for at få bekræftet, hvor meget underholdningsværdien betyder i USA.

Måske er jeg skabsamerikaner, for jeg kan også rigtig godt lide at blive underholdt. Men jeg har spottet en vis form for underholdnings-angst hos en gruppe kvalitetsbevidste danskere. Lad mig straks komme med et eksempel fra det virkelige liv:

Forleden aften var jeg til en lille fest hos nogle venner. Her havde jeg fornøjelsen af at møde en rigtig *feinschmecker*, som ævlede løs som en anden forbrugerombudsmand om, hvordan pris og kvalitet hænger sammen. Ud over at have forstand på kvalitetsbøffer, kvalitetsvin og kvalitetsdamer, så havde han sandelig også sans for humor – kvalitetshumor, selvfølgelig, som vistnok mest gik ud på at se Ørkenens Sønner i Musikhuset. OK, når sandheden skal frem, så skyldes min fjendtlighed mod dette docerende drog nok, at han ret tidligt på aftenen lagde ud med at demonstrere sin veludviklede humoristiske sans ved at sige, at "håndboldpigerne de har jo TRE bolde, de skal holde styr på". Bemærkningen blev selvfølgelig leveret med en række selvtilfredse grynt. Da jeg på det tidspunkt endnu kun var i gang med første ombæring af velkomstdrinken, undlod jeg at fare op i en feministisk spids.

Men det korte af det lange er, at fyren naturligvis også havde forstand på *kvalitets*-film, hvilket kunne koges ned til, at Hollywoodfilm pr.

Sjældent billede af skribenten Lille Henrivende Inge.

Om *Præterea censeo*
Præterea censeo er et fast indslag i 16:9. Her får skiftende skribenter spaltepads til - under pseudonym - at komme med mere eller mindre seriøse ud- og indfald mod alle sider af filmens verden. En skønsm blanding af ucensurerede krigs- og kærlighedserklæringer. Ordet er frit ...

definition er noget overfladisk skrammel, mens Lars von Triers *Europa* virkelig er klasse.

"Aha!" tænkte jeg, for jeg lurede ham lige med det samme: Ved at tage afstand fra alt hvad der hedder Hollywoodfilm, er man ligesom på den sikre side, for så har man jo signaleret, at man er kvalitetsbevidst og at man er en alt for travl person til at bruge sin dyrebare kvalitetstid på at blive underholdt. Selvfølgelig producerer Hollywood uendelig mange dårlige film, men det jeg var blevet harm over, var mandens kategoriske udtalelser. Det indbyder til, at man indtager den stik modsatte holdning bare for diskussionens skyld, og det gjorde jeg naturligvis gerne. Inden længe befandt jeg mig i et korstog for menneskets grundlæggende ret til ufornuftig underholdning. Som Samuel Goldwyn har formuleret det: "Pictures are for entertainment, messages should be delivered by Western Union".

Jeg mener endda, at vi har en vis forpligtigelse til at tage den slags alvorligt. For eksempel er det jo ikke for sjov at Rikke Schubart har skrevet en hel bog om amerikanske actionfilm (bogen *Med vold og magt* er anmeldt i en tidligere udgave af 16:9). Desuden er der bunker af litteratur om gysergenrens afspejling af tidens strømninger, og enhver minoritetsgruppe i USA har noget at udsætte på den måde netop de fremstilles på i diverse film. Og mon ikke de fleste filmentusiaster har en række Hollywood-produktioner på deres personlige hitliste?

For lige at vende tilbage til den bedreviddende herre fra før, så mener jeg bare, at hvis han gider sidde og glo på en flok håndboldpiger med knæbind (og kun halvt så mange streger på gulvet som i *Dogville*) i rundt regnet en time, så ved jeg da ikke om han kan sige sig fri for at være tilhænger af letbenet underholdning.

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel som PDF \(? Kb\)](#)

[Gem/åben hele nummeret som PDF \(??? Kb\)](#)

[|| forrige side](#) | [næste side ||](#)

.....
■ 16:9, februar 2004, 2. årgang, nummer 5

12